

VLADIMÍR SVOBODA

Vladimír Svoboda

Narodil se
28. 1. 1937
v Jiřkovicích u Brna.

Získal výtvarné vzdělání na škole uměleckých řemesel, kde brzy pochopil, že dělat umění bez dokonalé znalosti řemesla prostě nejde. A jak říká: „Přisáhám na štětec a barvy.“ Zamiloval si krásné plochy, krásné věci a pevný řád, který se stal nosným prvkem ve všech jeho obrazech. A protože také cítí zákony barev a kompozice jsou jeho obrazy velmi působivé.

Pracuje s technikou, která je identická s gotickými deskovými obrazy, kde se nanáší křídlová vrstva s nízkým reliéfem, která se potom protírá přes černou barvu nebo jiné barvy. Vzniká tak rastr, jakýsi záznam o akci, který je potom akademicky kolorován.

AŽ DO MOŘE, 1995, 60 x 80 cm
Zavřeli oči, vím, že mohu naším potokem plavat až do Černého moře. Problém činí jen Kučerova lávka. Je příliš nízko nad vodou. Nelze ji podplavat. Počkám na velkou vodu a přepluji jí vrchem. Dál je to snadné.

Jeho kreativnost a smysl pro humor se projevuje také v názvech jeho obrazů či v legendách, kterými často své obrazy doprovází. Např. název obrazu „Kozolpes“ je spojen s povídáním jednoho vojáka z východního Slovenska o tom, jak u nich pokřížili ovce aj psa a keď sa to vylíhlo, zubiska to malo, aj drápiska to malo, aj mlíko to dávalo, aj sa to samo hledalo, lebo to bol „kozolpes“. Nebo odposlouchané téma venkovských tetek: „A von ji tén tchoř zadával tó slepico a taková to byla dobrá nosnica.“ Ztvárnil do obrazu: „Tetička furt někde létajó.“

Protože Vladimír Svoboda je člověk pracovitý, visí plno krásných obrazů s hashrmany, čerty, rybami na koloběžkách v mnoha bytech jeho obdivovatelů doma i v zahraničí.

Výměnný obchod je stará forma komunikace. Básník Skácel mi napsal báseň „Portréty vyhubených ptáků“ a já mu namaloval obraz „Opilý koráb II.“ Dobrý kšeft alespoň z mé strany.

Vladimíru Svobodovi 30. 5. 1972

Přírodopis ztrát se o nich zmiňuje prý s jistou lítostí a malířům do paměti byla vložena křivka dávno zapadlého letu.

V kterémsi muzeu, na horkém náměstí, kde jilmy zvolna propadají moru, chovají za sklem jako přísnou vzácnost jedině zaprášené vejce.

Čas jako smutný tchoř už obsah vyjedl, zůstala klenba, tajemství a ovál, to všechno křehké jako vzpomínka a poslední, co zbylo.

Do ruky bere malíř štětec jako vajíčko a ptactvo, dávno vyhublé lidmi, rozbíjí skořáčku a vzlétá.

V té chvíli hnízda, která nikdo nikdy neviděl, a znovu vytušená, u bývalých vod se zachvějí.

Malíř je jeden z nich a také jenom křídla.

Zároveň ale, hrozně a pustošivě rozorání masa do smrti učinily z něho člověka. A v křivkách dávno rozpadlého letu čte trojúhelník.

Jako by se berlí panny dotýkal.

CVIČENÍ SFINGY, 2000, 120 x 120 cm
Jestli žily sfingy, musil je někdo asi cvičit. Mít cvičenou sfingu znamenalo určitě víc, než mít ochočenou krávu nebo kozu.

Vladimír Svoboda je malíř lyrický a brutální zároveň. Tento dojem se nás zmocňuje při prvním pohledu na jeho obrazy, při prvním nárazu. Zdá se nám, že Vladimír Svoboda by nejraději pomaloval celé zdi a pokračoval ještě na střeše. Jako by vtačoval své malířské vidiny, svá malířská vyjádření do omítek a bylo mu jedno, jestli stodol nebo chrámů. Malování je to nedočkavé a dramatické. Jako by se chtěl spíše dozvědět než povědět. A to vše rychle, urputně a neústupně.

Jan Skácel, Trináctý černý kůň, 1993

JABLOKO RAJSKÝCH ZAHRAD, 1971, 125 x 175 cm